D·N
12/2 1955

Den otillräcklige

När Georgij Malenkov den 5 oktober 1952 vid kommunistiska partiets nittonde kongress höll det stora tal som går under namnet "Centralkommitténs verksamhetsberättelse", då kunde intet tvivel längre råda om att han var mannen som stod närmast Stalin. Föredragningen av "verksamhetsberättelsen" utgör traditionellt den kommunistiska partikongressens höjdpunkt, och hittills hade Stalin i sin ¿enskap av chef för centralkommitténs sekretariat alltid förbehållit sig själv att då träda fram. Nu blev det i stället Malenkov; samtidigt bekräftades officiellt att han var generalsekreteraren Stalins närmaste man i partiets sekretariat (med Chrustjev på tredje plats) liksom att han var nummer tre i politbyrå och ministerråd (med Molotov på andra plats). En blick på utvecklingen under de närmast föregående åren var emellertid tillräcklig för att det skulle stå klart hur Malenkov av Stalin i andra sammanhang hade placerats på ojämförligt mycket flera viktiga poster än Molotov.

Stalin dör. När eller snarare om en korrekt skildring av veckorna efter Stalins död någonsin skulle bli skriven, är det möjligt att den skulle visa att det var under dessa veckor Malenkovs maktbefogenheter begränsades på ett sätt som i längden skulle bli avgörande. Allmänt antogs att Malenkov i och med Stalins död automatiskt skulle rycka upp på första plats inom sekretariatet. I kommuniséerna den 7 mars, två dagar efter beskedet på den punkten; däremot fick man vara att tre andra personer hade placerats i sekretariatet, något som i varje fall vid en återblick kommer tystnaden om generalsekreterarposten att te sig desto mera påfallande. Beträffande Malenkov meddelades att han hade efterträtt Stalin som ordförande i ministerrådet, dvs. som regeringschef, och som första ledamot av partiets presidium (f. d. politbyrån). Den 20 mars tillkännagavs så att Malenkov hade "anhållit om att bli entledigad" från sin befattning inom sekretariatet och att Chrustjev hade utnämnts till generalsekreterare. Uppenbart är att frågan om generalsekreterarposten måste utnämnas till generalsekreterare. Uppenbart är att frågan om generalsekreterarposten måste ha ställts på framtiden vid Stalins död; eftersom allt tyder på att Malenkov tidigare betraktats som självskriven, kan det också antas att det hade kommit till någon sorts konflikt och att det inte var frivilligt som Malenkov drog sig tillbaka till förmån för Chrustjev.

Någon större uppmärksamhet väckte dock inte vare sig denna utnämning eller dess egendomliga förspel. Senare kommentarer — efter Berijas fall sommaren 1953 — visar att man på "experthåll" allmänt arbetade med hypotesen att den relativt okände och snarast som en underhuggare betraktade Chrustjev helt och hållet var Malenkovs man; det drogs paralleller mellan det forna husbonde-drängförhållandet Stalin—Molotov och det nya mellan Malenkov och Chrustjev. Att generalsekreterarposten traditionellt hade betraktats som den viktigaste nyckelpositionen i Sovjet, att det var från generalsekretariatet Stalin hade organiserat sin diktatur ansågs mindre väsentligt. Så till den grad hade Stalin "byggt upp" Malenkov att det togs för givet att denne — även om han inte kunde betecknas som Stalins efterträdare — hade det ojämförligt största inflytandet.

Det är också möjligt att det förhöll sig så, åtminstone under tiden närmast efter störtandet av Berija, vars fall får antas ha varit resultatet av en samfälld aktion från Malenkov och Chrustjev. Samtidigt visade Berijas öde hur det i själva verket förhöll sig med den efter Stalins död proklamerade "orubbliga enigheten", vilka känslor de på hederstribunen i broderlig samsja uppvadade kommissarierna i själva verket hyste för varandra. Inför all världen hade avslöjats att inom den högsta Sovjethierarkin rasade en maktkamp, och det fanns heller ingen anledning anta att den kampen skulle vara avslutad för att en av maktsträvarna hade eliminerats, av allt att döma därigenom att hans planer hade korsats av partiet och armén i gemenskap.

Om det fortsatta förloppet, den faktiska maktfördelningen mellan främst Malenkov och Chrustjev och om den utvecklingen som ledde till att Malenkov manövrerades ut och tvingades begära sitt avsked, vet vi i själva verket mycket litet. När en brittisk labourdelegation sommaren 1954 återvände från ett möte med de ryska ledarna förklarade en deltagare att intet tvivel kunde råda om Malenkovs ohoträdda ställning och att han därför inte skulle behöva ta hänsyn till någon annan. Men ingenting hindrar att detta var en ren fiktion, som upprätthölls vid mera ceremoniella tillfällen, eller att Malenkovs maktställning i realiteten hade undergrävts av Chrustjev. Vad som dokumenten själva påvisar och som torde ha betytt åtskilligt för det fortsatta förhållandet mellan Malenkov och Chrustjev är att Malenkov vid partikongressen 1952 skarpt kritiserade Chrustjevs jordbrukspolitik. I sitt tal fastslog Malenkov då att "enskilda av våra ledande funktionärer ... intog en fullständigt felaktig ståndpunkt" genom att "forcera massöverflyttningar av befolkningen i byarna till stora kollektivbrukssamhällen". Det var notoriskt att Chrustjev hade varit mannen bakom planen att föra samman kolchozerna i s. k. jordbrukscitéer; adressen var alltså uppenbar. När Malenkov vid sin avgång i tisdags speciellt måste erkänna "sin skuld och sitt ansvar" för misserhållandena inom jordbruket, så innebar detta inte blott att han tvingades ta tillbaka sin tidigare kritik av Chrustjev samtidigt som han gjorde sig själv till syndabock för den fortsatta bristen på livsmedel.

En annan sak är vilken betydelse dessa kontroverser om jordbrukspolitiken, om förutsätter att den tunga eller lätta industrin ska, i själva verket har för den kamp som det först och sist är fråga om. I vad mån är de stridandes synpunkter "sakliga" och i vad mån tjänar de som argument för en politik som i grunden gäller något annat, i vad mån är åsikterna helt enkelt redskap för maktutövning? Man erinrar sig hur Stalin identifierade sin politik med industrialiseringen av Ryssland; det hindrade inte att "förrädaren" Trotskij tidigare hade förespråkat en industriallsering efter linjer som hade mycket gemensamt med Stalins.

Trots sitt nykte för konspiratorisk skicklighet och hänsynslös hårdhet kom Malenkov till korta — kanske därför att han efter Stalins död inte förmådde behålla greppet om den partiapparat som inte han, utan Stalin hade organiserat. Han får emellertid — i varje fall tills vidare — ha kvar en plats i ledningen, något som kan sammanhänga med att olika fraktioner fortsätter att balansera varandra. Att militären tycker alltmer i förgrunden är tydligt; det senaste tecknet är beslutet att upprätta särskilda försvarsministerier i de olika delrepublikerna. Malenkov tvingades erkänna sin "otillräcklighet", röda armén tycks rycka till för alltt.

Regementen blir uppsagda

Det verkar tämligen säkert att regering och riksdag inte kan fatta bindande principbeslut redan i vår om återflyttning och omorganisation av ett antal infanteriregementen i Mälardalen. De militära motiven för denna flyttningsplan är i stora drag klarlagda — därmenot inte de civila synpunkterna. Oberoende av den landskapsmoralisk som blommar i uppropet för gamla Upplands regementen finns det viktiga ekonomiska och sociala intressen att ta hänsyn till vid val av förläggningsplatser, och där har underhandlingarna inte kommit över det inledande stadiet. Det är nödvändigt att ingående diskutera olika alternativ för att nå lösningar som står sig en längre tid.

Strävandet att göra utbildningen effektivare vid större fredsenheter, utrustade med goda övningsfält, är utan tvivel riktigt. Det svenska systemet är alltför lokalförankrat, besväras ofta i hög grad av regementstraditerna i utveckling. I 8 i Uppsala erbjuder ett exempel. Utbildningsmöjligheterna där är otillfredsställande med de anspråk som nu ställs. Och det är utomordentligt svårt att skaffa lämplig mark i närheten utan väldiga kostnader. Uppsala kan ju inte önska att regementet skall spärra vägen för staden.

Vid en rent militär expertbedömning har man då kommit till den slutsatsen att slopa I 8 som vanligt infanteriregemente och i stället lägga denna utbildning vid P 3 i Strängnäs. Där finns arméns kanske bästa övningsfält, speciellt avsett för samövning med pansarvapen. Övning med stridsvagnar kunde koncentreras till P 1, P 2 och P 4, medan P 3 reserverades för s. k. pansarinfanteri. Till Uppsalakasernerna skulle i stället överföras Signalregementet i Stockholm — det har otillräckligt utrymme, och signalskolan måste inom kort ge sig av från Marieberg. Lokalpatrioterna i Uppsala blir på det sättet tröstade med att regementet på Polackbacken lever kvar; en del av personalen stannar, signalisterna kommer att huvudsakligen rekryteras från Uppland.

Försäljning av tomtmark ger god förtjänst — att jämföra med miljonrullningen vid nybygg av områden intill Uppsala. De starkaste skälen ligger otvivelaktigt på det ingenjörtekniska området. Det behövs en anpassning utan längre dröjsmål till kraven på specialiserad utbildning i oöm terräng. För befolkningen är det mest angeläget att ha sönerna i närheten, helst inom länskapet — inte att ha dem placerade vid ett regemente av visst slag. Det vore bedrövligt om de drójande nationalförsvarsinställningarna inom försvaret skulle ytterligare hämmas genom motståndet från en lokalpatriotism som vägrar att låta tala med sig. Men kommunalpolitiker i progressiva samhällen är val i allmänhet så förnuftiga att de söker uppnå en hyggligt förlikning mellan ekonomiska och militära intressen.

Demokratin är den enda biologiskt riktiga

statsformen, det är den sympatiska tes som professor Åke Gustafsson förkunnar i Bonniers Litterära Magasin; artikeln heter "Asiens död", och den titeln skall uttrycka att diktaturen är en åsnelik statsform som måste dö. Professor Gustafsson, som inte saknar sinne för ödmjukhetens högfärd, förklarar i slutet av artikeln: "Mina tydningar är kanske grunda." Ja, utan tvivel är det så; det mesta som här sägs svävar osäkert mellan det felaktiga, det suddiga, det platta och det meningslösa. Metoden är välkänd från enklare sociala ideologier. En del självklara satser uttalas, som att ary och miljö gör människor olika och att det finns ett samspel mellan individer, grupper och klasser. Sedan kommer påståenden som helt enkelt utan bevisning förklaras vara konsekvenser av dessa satser, såsom att varje individ, grupp och klass har ett egenvärde, och att alla bör ha lika möjligheter till utbildning i öppen tävlan. Detta förgylls med uttalanden av nästan perfekt tomhet, såsom att samhället byggs på co-operation, inte på hat och att vi inte skall döda våra motståndare, utan räcka dem handen. Det rimliga som säga framförde för ett halvsekel sedan av Kropotkin i "Inbördes hjälp"; det orimliga i själva försöket att använda biologin på detta sätt klargjordes ännu tidigare av Thomas Huxley.

Eftersom endast demokratin är biologiskt riktig, måste de andra statsformerna gå under. Denna tröstérika tanke mister sin övertygande kraft då man besinnar att mänskligheten dess värre under praktiskt taget hela sin tillvaro styrts av regimer som hr Gustafsson anser stridda mot biologins elementäraste principer.

PRESSGRANNAR

På intet annat område är missionens politiska konfliktproblem så elakartade som på skolans, förklarar Svenska Morgonbladet (fp) i en ledare om rasförbrytyket och missionen i Sydafrika:

Staten har också övertagit missionens skolväsen. De flesta missionser och kristna kyrkor har protesterat mot regeringens reaktionära och människofientliga skolpolitik, vilken "kränker de grundbanser på vilka all hederlig uppfostran måste bygga", menar den engelske biskopen Reeves uttryckt sig om saken. Det högkyrkliga missionen har förklarat, att hela apartheidsystemet "står i strid med Guds vilja och är i motsättning till kristna grundsatser". Samma mening har också den anglikanska kyrkan och katolikerna tillkännagivit.

Men detta måste även innebära stora svårigheter för missionen rent praktiskt. Hur ska man i sitt missionsarbete och i sin skolverksamhet ställa sig till de "kristendomsfientliga" regeringsåsikterna? Många missioner har hellre stängt sina skolor helt och hållet än att överlåta dem åt regeringen:

Svenska kyrkans mission i Sydafrika har i detta dilemma beslutat hyra ut sina skollokaler åt regeringen på tolv månaders uppsägning. Men det har, enligt ett uttalande av missionsdirektor Stig M. Falck i Svenska kyrkans missionstidning, skett på det bestämda villkoret, att skolbyggnaderna "inte får användas för syften, som kränker kristen åskådning".

Naturligtvis kan sydafrikanska regeringen lätteligen gå med på dylika förbehåll, eftersom den anser just sin politik vara i bästa överensstämmelse med god kristendom:

Demokratiska och humanitära begrepp om mänskligt rättigheter och allas brödraskap och mänskliga likvärdighet vittar den glasklara lagen bort med gammaltestamentligt ciiat, som den tolkar efter sitt gyrke.

Det är tydligen med tungt hjärta som missionsstyrelsen och missionärerna nödgats överlåta sina skolor åt regeringen och dess skolvisen under dylika förhållanden. Det har gällt att fatta beslut efter grundlig prövning och avvägning av de praktiska konsekvenserna av antingen limplig anpassning eller total motstånd:

Missionen måste anse sig ha mycket att uträtta ännu där nere och känner ansvaret för att de möjligheter, som ändå två alls finns till att förkunna evangelium och utföra kristlig kärleksgärning bland olyckliga människokaxor, verkligen utnyttjas så länge det går. En viss anpassning blir alltså nödvändig. Den är fullt kristlig och "paulinsk".

Utvecklingen kan dock föra därhän att gränsen för bedrelig anpassning tangeras, och då måste man säga: "Hittills men icke vidare!" Hellre då låta än mun låsas än att med sin "anpassning" sanktionera praktisk förnekelse av evangelium, slutar Svenska Morgonbladet.

I en samhällsekonomi som med fackföreningsrörelsens nåde tvingats till och över gränsen för full sysselsättning är det oundvikligt att denna fackföreningsrörelse måste begränsa sin ställning och sin lönepolitiska aktivitet, skriver motpartens organ Arbetsgivaren:

Enligt ett uttalande av hr Skölld i dagarna vill han inte vidta åtgärder som "gör arbetsmarknadens parter mera jämspelta". Detta och den utbredda kollektiva anslutningen till det gemensamma partiet innebär uppenbarligen en akt av solidaritet, som väl inte endast ligger på demonstrationsplanet.

Hr Strands inlägg i remissdebatten kan inte gärna tolkas annat än som en reaktion mot de maktillvaxande väldjänden och återhållsamhet, en reaktion alltså mot den politik vars främsta förutsättning är ett tillbakahållet utnyttjande av högkonjunkturens lönepolitiska och företagsmässiga chanser:

Denna reaktion kommer inte att förbli enstående. Men hur tänker sig två utvecklingslinjer: å ena sidan att fackföreningsrörelsen ska och allt framgent visar den ekonomiskt politiska hållnet, som hr Skölld vädjat om, å andra sidan att hr Skölld vänta förgäves efter obåtd — och att han, enligt löfte, i sederhand "tagger upp" de löneutkastt, som går utöver våra samhällsekonomiska resurser. Det är tänkbart att reallöne- och nettolönelägret (efter den nya skattelagspuppingen) blir desamma i båda fallen, men båda alternativen kan också leda till ännu allvarligare samt lägar i förhållandet mellan regeringen, LO och den senares medlemsmassor.

Fackföreningsrörelsen befinner sig här i en återvändsgränd. Hur den än ställer sig finner den sig vänd mot den ekonomiska verklighetens:

De ekonomiska högspänningar, som blivit följden av den ekonomiska politik den tillkrndat, gör läget komplicerat. Man kan på grund av hotande efterverkningar och väl också i någon mån av lojalitetskäl avstå från att driva en renodlad kravpolitik, men med kan av andra skäl inte avstå därifrån. Var ligger felet? Kan det ligga just i den ekonomiska politiken? Är det tänkbart att en liberal ekonomisk politik med mera generellt verkande åtgärder, som oppositionen sedan gammalt predikar, på något längre sikt skulle leda till fackföreningsrörelsens frigörande från de politiska övervägandena, som den nu inte kan undgå?

"Planhushållningen" har kommit i konflikt med arbetsmarknadens fritet — att få avtala som den vill, men hela tiden under hot av kvarstående regeringsingripanden i efterhand för fritetens illusorisk. Men hur länge skall det dröja innan alla parter lär sig att denna konflikt kan undgås endast om "planhushållningen" överges till förmån för en mera liberalt betonad ekonomisk politik?

Aftontidningen (s), som hotats med nedläggande, kommer att gos ut även i fortsättningen. Tidningen kommenterar själv det beslut som fattades av LO:s representantskap på torsdagen.

Den fackliga beslutande instansen mellan LO-kongresserna representerade fackföreningarna med till den 15 mars pröva i vilken utsträckning nyinvesteringar i A-pressen kan ske under den närmaste femårsperioden. Den uppgustning som från LO-håll ingenting sida berörts vara nödvändig för mycket betydande belopp, vilket i första hand sammanhänger med de omfattnra investeringsbehoven för A-pressföretagen i Stockholm och Göteborg och med de byggnadsplaner, som skall realiseras inom femårsperioden, de båda storstäderna.

Vi förstår väl den ötalighet som

Elitorienteraren alltjämt försvunnen

Ingra spår har hittats efter den försvunne elitorienteraren Göran Andréa från Nacka som är försvunnen sedan torsdagsmorgonen. Ett 100-tal man ur skallgångskåren, polis och militär från F 5 samt sex hundar fortsammade under fredagen de stora skogarna kring Nacka. Orienterare kommer under lördagen och söndagen att fortsätta efterspaningarna i de områden som ännu inte undersökts.

Man har inga fasta spår att gå efter. Andréa hade varit deprimerad en tid. Han gick hemifrån kl. 6 på torsdagsmorgonen men kom aldrig till sitt arbete på flygflottiljen Tullinge där han är modellmickare.

Andréa är en välkänd orienterare och mycket skogsvan. Han var DM-mästare i Stockholm 1952, tillhör klubben Skogsmyrarna och var dessförinnan en av de livaktigaste i KFUM Söder.

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon 22 60 00
för riksanslutni: 22 60 20
Telegramadress: Dagnyheter
Postgiro: 1858 (för annonser) nummer 5 617 (för prenumeration)
Chefredaktör: Herbert Tingsten (7:15/15a aktnat kl. 12.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: Leif Ekberg
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Rudmon
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Helge Hedlöven
PRENUMERATIONSPRISER: A — Stockholmsupplagan
Stor-Stthlm övriga tätbebyggda områden landet
Månad ..... kr. 6:50 6:—
Kvartal ..... kr. 19:— 17:50
Halvår ..... kr. 37:50 34:50
Helår ..... kr. 75:— 69:—
ANNONSPRISLISTA daterad 1 juli 1953 tillhandahålles på beställn.
Från starten nr 30532
Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1955

Rättspsykiatriska nämnden:

Undersökningen av Selling skall ge akademin fakta

Medicinalstyrelsens rättspsykiatriska nämnd understryker i yttrande till JO över dr Axel Wersén anmälan mot nämnden för dess handläggning av frågan om sinnesundersökning av professor O. H. Selling att nämnden förordnat en undersökning av Selling endast under förutsättning att denne inte på ett tillfredsställande sätt skötte sin tjänst.

Då huvudmannen — i det här fallet Vetenskapsakademin — anser att en person inte tillfredsställande sköter sin tjänst och ifrågasätter att detta kan hänga samman med sjukdom och där att tillgängligt aktmaterial med ett flertal detaljrika skrivelser kan vara uttryck för mentala störårag eller psykisk sjukdom blir det först genom en sådan undersökning möjligt att få fram objektiva fakta, nödvändiga för den psykologiska, sociala och kliniska analys, på vilken de definitiva slutsatserna måste grunda sig, säger nämnden.

Som grundval för sin bedömning hade nämnden endast de från Vetenskapsakademin översända skrivelserna och inlagorna, vilka uppgavs vara "huvudskriften" från alla känner över att ett definitivt beslut icke kunde fattas på torsdagen. På känner den ståndpunkten starkare än de, som här den dagliga omsorget för de tidningar som utges av ifrågavarande företag. Problemens storleksordning kräver emellertid den av representantskapet utmätta tiden för ytterligare överväganden i positiv riktning.

De erkännanden som kommit AT, vars framtida öde representantskapets sammanträde i hög grad gällde, till del de senaste veckorna från tidningar av alla demokratiska partikuliärer har givetvis varit en glädjeskälla i tidningens stund i speciellt för AT:s redaktion. Vi ska i fortsättningen i mått av förmåga och kraft sträva efter att fullfölja den hittills avslagna linjen för tidningens redigering i förhoppning om att kollegerna i den svenska tidningsfamiljen icke ska behöva ångra de vackra ord, som satts på pränt.

En av de bästa — kanske den allra bästa — av rösterna inom den socialdemokratiska pressen får göra sig klicd också i fortsättningen. Det är vi glada för. Ty den behövs.

(DN, Oxelösund.)

Oxelösundsfiskare på isig skräckfärd

Tre Oxelösundsfiskare, Roland och Ragnar Westergren och A. Johnson, har tillbehållna kommit i hamn efter en veritabel skräckfärd från en fiskeplats vid Sandsinkan i Östersjön. De hade där hårgat sina redskap, som givit dem en rekordfångst av inte mindre än 6.000 kg strömming, vilket gjorde fiskebåten ytterst tungt nedlastad.

Färden måste förstas i 20 sekundmeters motvind och svår sjöhållning, som osvbrutet bröt över båten, varför den med knapp nöd kunde hållas flytande. När den kom i hamn var den åtskilligt rampunerad och fullständigt nedlastad. De tre fiskarnas hemfärd betecknas bland sakkunniga som en verklig bragd.

(DN, Oxelösund.)

Fakta om Volvos 5-årsgaranti

Volvos 5-årsgaranti för PV 444 betyder något helt nytt på bilmarknaden. Garantin har följande lydelse:

"Om denna bil inom fem år skadas i Sverige genom yttre olyckshändelse eller överkurn, betalar Volvo vid varje tillfälle den del av reparationskostnaden, som överstiger 200 kronor. Undantagna är kostnader som ersätts av annan och kostnader för skador, som uppstått i samband med brand, stöld, "bilbråk", rattfylleri, deltagande i hastighetstävlingar eller militär användning.

Anmälan om skadan skall göras till någon av Volvos återförsäljare, som omhesörjer reparationen."

En PV 444-ägare behöver sålunda endast teckna den obligatoriska trafikförsäkringen och — om han så önskar — brand- och stöldförsäkring.

PV 444-garantin gäller även om ägaren ej själv kör vagnen vid olyckstillfället.

Garantin gäller även för den nye ägaren, om vagnen säljes — det betyder ett högt andrahandsvärde.

Garantin gäller även vid deltagande i s. k. OT-tävlingar.

PV 444-köparen behöver inte oroa sig för den rättsliga prövningen av Volvo-garantin. För alla köpare, som tecknat kontrakt, kommer 5-årsgarantin i vilket fall som helst att gälla.

PV 444-garantin är ett led i Volvos strävan att göra hiligandet billigare. Andra viktiga Volvo-initiativ i detta syfte är de fasta reparationspriserna och de billiga reservdelarna.

Det hämsta namnet i cognac

MARTELL V.S.O.P.

Lägg därtill de många tekniska nyheterna på PV444 så förstår Ni varför PV444 är det bästa bilköpet

Ny, stor bakruta
Större vindruta med smalare sidostolpar.
Ny, ännu effektivare luftkonditionering
Nya körriktningsvisare med strömsnåla parkeringsljus
Ökat bagageutrymme
Ännu bättre belysning
+ ytterligare många goda nyheter

Det lönar sig fortfarande att köpa ny bil — om Ni väljer PV 444

Hur mycket skulle Ni själv spara på Volvos 5-årsgaranti?

Om Ni tidigare inte haft bil blir besparingen för Er del minst 2.069:— kr. Om Ni redan har bil och byter nu till en PV 444 kan Ni se i tabellen här invid hur stor besparingen blir i olika fall. Vi utgår från att Ni annars skulle haft en annan vagn i samma prisklass med samma risker täckta. Siffrorna gäller för Stockholm med omnejd.

Fall I
Köpare som ej har eller får bonus under 5-årsperioden.

1:a året	Kr. 590
2:a året	» 510
3:e året	» 510
4:e året	» 510
5:e året	» 510
Vinst för Volvo-köparen under fem år summa kronor	**2.630**

Fall II
Köpare som ej har, men får bonus under 5-årsperioden.

1:a året	Kr. 590
2:a året	» 510
3:e året	» 357
4:e året	» 357
5:e året	» 255
Vinst för Volvo-köparen under fem år summa kronor	**2.069**

Fall III
Köpare som just fått 30 % bonus och kör skadefritt.

1:a året	Kr. 357
2:a året	» 357
3:e året	» 255
4:e året	» 255
5:e året	» 153
Vinst för Volvo-köparen under fem år summa kronor	**1.377**

Fall IV
Köpare som har 70 % bonus och kör skadefritt.

1:a året	Kr. 153
2:a året	» 153
3:e året	» 153
4:e året	» 153
5:e året	» 153
Vinst för Volvo-köparen under fem år summa kronor	**765**

Beställ Er nya PV 444 redan nu, innan den stora värrusningen sätter in och leveranstiderna ökar! Numera har vi försäljning även i Alvik.

ERNST NILSON AB
— försäljning och service under ansvar

Hälsingegatan 33. Tel. 34 06 00 — Sveavägen 53, Tel. 34 96 40 — Drottningholmsvägen 187, Alvik. Tel. 26 25 55

VOLVO

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.